

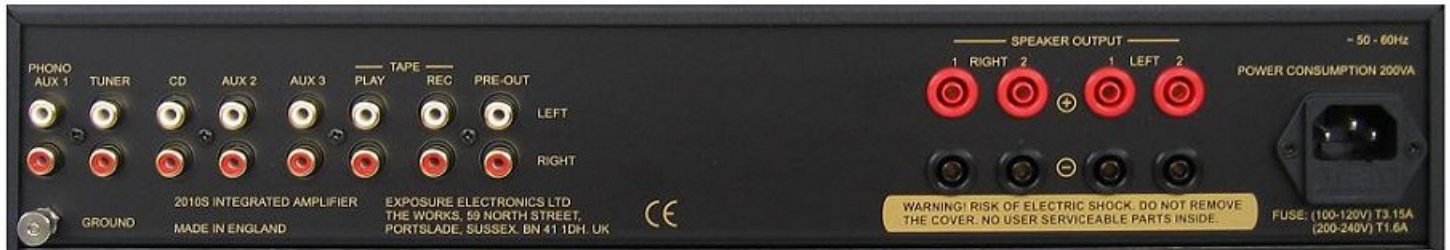
Exposure 2010S2D - A trónörökös

Nemrég frissítette fel kínálatát a kicsiny brit hifi manufaktúra, az Exposure. A John Farlowe által 1974-ben alapított cég hosszú utat járt be, a márka jellegzetes hangjának nagy a rajongótábora szerte a világon. Az általa lefektetett alapokon manapság már kissé másfajta készülékeket építenek, a fő iránycsapás természetesen maradt az erősítők tervezése.

Különösen örülök annak, hogy én kaptam meg a szerkesztőségben ezt a masinát, hiszen korábban több, régebbi szériás Exposure erősítőt is birtokoltam, kicsitől a nagyig. Ezen készülékek közös jellemzője volt a nyílt, levegős középtartomány, a nagyon finom, nem tolakodó, de nem is fakó felső sáv és az agilis, precíz basszus. Mindezekhez hozzáadódott a gyorsaság, így készült annak idején az Exposure hang, ami magában rejti a jobb csövesek édességét is. Maga az alapító már kiszállt az üzletből, jelenleg nyugdíjas éveit tölti, hagyjuk hát, hogy a 2010S2D dolgozzon most helyette. Korrekten dobozolva érkezett hozzám egy fekete színű kivitel, távirányítójával, amely az erősítő minden funkcióját vezérli. A külsőn semmit nem változtattak, az megegyezik a korábbi S2-es változattal: egyszerű és funkcionális, sokféle enteriőrbe illeszthető. A fekete színű vörös, a titánium színű pedig kék visszajelző lámpácskákat kapott. A bekapcsoló gomb mellett egy hangerőszabályzót és egy bemenetválasztót találunk még az előlapon. A hátsó fele némileg izgalmasabb: IEC csatlakozó, dupla, süllyesztett, csak banándugót fogadó terminál, akár kettős erősítéshez, 5 bemenet, ebből egy opcionális lemezjátszóhoz (MM, MC, választható), előfok kimenet és egy speciális, AV bemenet, amely közvetlenül a végfokra csatlakozik (Rendeltetése a házimozsi receiverek front csatornájának kiváltása, ill. a sztereo végfok integrálása AV rendszerbe). Figyelem, erre a bemenetre ne kössünk sima forráskészüléket, mert károsíthatja az erősítőt! A szófukarság már-már hagyomány az Exposure-nél, sajnos a főbb műszaki adatokon kívül nem sokat árulnak el a készülékeikről. Most is csak annyit mondhatok, hogy a

lehető legrövidebb jelutakat használják, kiváló minőségű kondenzátorokkal, a kimenő tranzisztorok Toshiba márkájúak. Az erősítőbe egy, mindössze 200 VA-es transzformátor került, a névleges teljesítmény ennek ellenére meglepően magas, 75 W. Különösen annak fényében, ha idecítáljuk mondjuk a nyolcvanas évek egyik csúcs Exposure erősítőjét, a IV-es, „Dual Regulated” végfokot, amiben 2x300 VA-es trafóból mindössze 80 W-os teljesítményt vesznek ki. Ennyit a múlttól, most pedig következék a jelen hangja a 2010S2D tolmácsolásában.

Paul Simon „Graceland” albuma került fel a forrásként használt hálózati lejátszóra, amelyet Siltech kábelezés kapcsolt az erősítőhöz. Az Exposure-t egy Supra LoRad 2.5 tápkábelen vitt delezte, a hangsugárzó egy amerikai nagymonitor volt, 89 dB-es (átlagos) érzékenységgel. Fizikálisan, alacsony hangerőn (kb. nyolc, nyolc harmincig) kissé bágyadt, kell neki az a kilenc óra, mire kinyitja a szemét és beleszap a húrokba. Úgy 120 órányi járatás után ültem le elé, a már említett Gracelandet meghallgatni. Nagyon megörültem, amikor lejárt a lemez. Na, nem amiatt, hogy elhallgatott a zene, hanem mert volt valami a 2010 hangjában, ami emlékeztetett az ősökre. Elronthatták volna nagyon a hangot, az Exposure karaktert, vagy elmehettek volna teljesen más irányba, elfeledve a szülőktől kapott jó tanácsot (és hamuba sült pogácsát). Szerencsére nem tették, mert testes, élettel teli hangot szólaltatott meg a vas, kiváló felbontással, olyannal, ami nem egy részletbajnok, de nem is spórol el semmit, és ehhez, ha hozzácsapjuk a szintén remek térábrázolást, akkor egy szavunk sem lehet. Ha nem ismerjük a „legendás” elődöket, akkor meg pláne örülhetünk. A „Homeless” című nóta pontos és kiegyenlített sztereó színpadot, valamint kifogástalan balance-ot ábrázolt, különösen a színpad mélysége volt megnyerő. Ezeknél lényegesebb, ahogy a hangszereket és a belőlük összeállt zenét adja vissza: semleges tónusa, élethű produkciója teszi szerethetővé. Ezek után kíváncsi voltam, hogy hangzik némi akusztikus gitárzene kedvenceim, a Gipsy Kings „Roots” című albumáról („Aven-Aven”). Stabil mélytartománnyal örvendeztet meg, a közepe pedig tiszta, de korántsem steril. Eteni magát a hangja, leültet, de nem hívja fel magára a figyelmet, vagyis nem akar a szó pejoratív értelmében „high-end” lenni. A húros hangszerek, jelen esetben a gitárok hangját nyíltan és energikusan prezentálja, tonalitása semleges, vagy inkább a skála melegebb része felé billen. Oda, ami már-már néhány csöves erősítő felségterülete. A „Como Ayer”-t hallgatva tovább erősíti mindezt: inkább tárgyilagos, mint szirupos, de nem száraz. Olyan, mint egy jó egyetemi tanár, teljes mértékben átadja a tananyagot, de úgy, hogy az előadása sziporkázó és szellemes is egyben. Feljebb csavarva a hangerőt azért érezhető, hogy egy cseppet alulméretezték a tápolást, de ezt megfelelő hangsugárzó választással kompenzálni lehet. Egyszerűen elfogy ilyenkor, mint a „kevés vaj a túl nagy kenyéren”. Viszont ami jó, hogy ilyenkor sem esik túlzottan össze vagy válik zavarossá. Megvan azért az a használható optimális tartomány, ahol bizonyíthat. Az emberi hangot dicséri, ebben az optimális tartományban fürge és energikus. Kérdezni szokták, mennyire műfajfüggetlen? Erre jó próba lehet egy kis Iron Maiden, mondjuk a „Seventh Son of a Seventh Son” album. Az történt, amire számítottam, illetve amit korábban tapasztaltam. Egy picit visszafogott, udvarias előadás, nagy vadulásra ne számítsunk. Most lenne jó egy kis karcosság, egy kis punchy, ahogy az angol mondaná. No, azért messze nem tragikus a helyzet, a

2010 a jobbak közé tartozik, hallgatható marad kemény rockon is, sokkal inkább, mint néhány kategóriatársa. A basszus kellően erős, a középtartomány, mint olyan, nem szükségszerű ezen a műfajon, a felső oktávok viszont megkívánnának egy kis harsányságot. Gyorsasága menti az egészet és cipeli a hátán az angol fiúkat. Végül is, nem rossz ez! Békésebb vizekre evezve, Allan Taylor muzsikáján keresztül, azt hallgatva jöttem rá, mennyire jól reagál ez a vas a különböző kábelekre. Ebből is látszik, mennyire a mai kor gyermeke ez az Exposure, mintha elvárás lenne ez a „feature”... Én amúgy nem bánom, legalább volt mivel elütnöm az időt az utolsó napon, mielőtt visszaadtam volna a 2010S2D-t. Jól lekövette a különböző IC és tápkábeleket, a hangképe jól érzékelhetően változott. Már egy Siltech New York-al is egészen kiválóan muzsikált, de egy SQ-28-at bekötve teljesedett ki igazán (és hol van még a vége?!). Levegősebb, élteletelibb hangkép, a hozzá adott egyszerű tápkábelt egy olcsó Suprára cserélve megfogottabb basszus és tisztább közép,- és felsőtartomány lett a jutalom. Nem véletlen, hogy Taylor muzsikáját sokan használják demózásra, erről pedig nem a zenész tehet. A zenéje tartalmas, én kedvelem őt, főleg, ha a dalszövegeit is olvasom. Természetesen tesztünk alanya is élvezhetően adta vissza, bármelyik albumát.

A 2010S2D méltán viseli az Exposure nevet, kortalan, minimalista dizájnja, kiváló megépítettsége és műszaki tartalma hangjában is visszaköszön. Sokféle hangsugárzóval párosítható, telt és energikus, ugyanakkor bársonyos hangja kiemeli árkatóriájából. Hazánkban talán méltánytalanul mellőzött márka, pedig ha adnánk neki egy esélyt a bizonyításra, garantáltan meghálálná!

Forgalmazó: [Audio Centrum](#)